

længere Spadsretour, naaer man let til den af Skov og tildels brat skraanende Skrænter omkrandsede Nørrese, med dens yndefulde Omgivelser.

Et godt Stykke hinsides Korinth Station kommer man igjennem den til Brahetrolleborg hørende saakaldte Storskov, som paa Grund af sit betydelige Omfang bærer sit Navn med Ret. Det er en frodig Bøgeskov i udmærket Væxt; de høje, ranke Træers tætte Klynger give hist og her Plads for en Strimmel Eng, som med sine mere spredte Elle tillader et dybere Indblik i Skoven. Efterat man er kommen ud af denne, passerer man en Lavning af Alperne, og herfra sees betydelige Skovpartier paa selve Højderyggen, af hvilke navnlig Naaleskovene ved Holstenshus rage højt op over det Terrain, der nærmest omgiver Banen. Ved Landsbyen Pejrup slaar den en Bue og herfra, 140 Fod over Havet, seer man dette for første Gang. Banen løber nu med stadigt Fald ned forbi Holdepladsen ved Katterø og ender ved Faaborg i en Højde af kun 6 Fod over Havfladen.

Er man Lystrejsende, maa man standse ved Pejrup Station og følge Landevejen omtr. $\frac{1}{4}$ Mil til Holstenshus; her findes Partier, som vist maa regnes til de skønneste i Landet; Højdepunkterne ligge indtil 371 Fod over Havet, som man seer udbredt foran sig, med den hele Gruppe af mindre Øer, der ligger spredt langs Fyens Sydkyst. Bag disse seer man endnu Taasinge, lidt længere tilvenstre Langeland og endelig yderst i Horisonten en Antydning af Ærø.

Efterat have passeret Holdepladsen ved Katterø, gaar Banen endnu igjennem Skoven Pipstorn, og er man kommen ud af den, sees af og til Vandet imellem Fyen og Bjørnø, samt længere ude Horneland med Skovene ved Hvedholm. Nærmere ved Faaborg er der mere bart.

De Gjennemskæringer og Dæmninger, der ere foretagne ved denne Bane, ere mange og ret anselige. Som de betydeligste kunne nævnes, de i Engene ved Brahetrolleborg, de større Jordarbejder paa begge Sider af Stationen ved Korinth og endelig Gjennemgravningerne og Dæmningerne i Pipstorn-Skov. Opfyldningerne i Havnen ved Faaborg have givet denne en betydelig Udvidelse. Af Broer findes kun tre: en kort bedækket Bro over Ringe Aa, en længere aaben over Haagerup Aa og endelig atter en aaben Bro over Afløbet fra Nørrese. Efter Afgang fra Ringe Station har man den første Holdeplads ved Espe, derefter Stationer ved Højrup, Korinth og Pejrup, samt Holdeplads ved Katterø.

—n—m.

Mit Album.

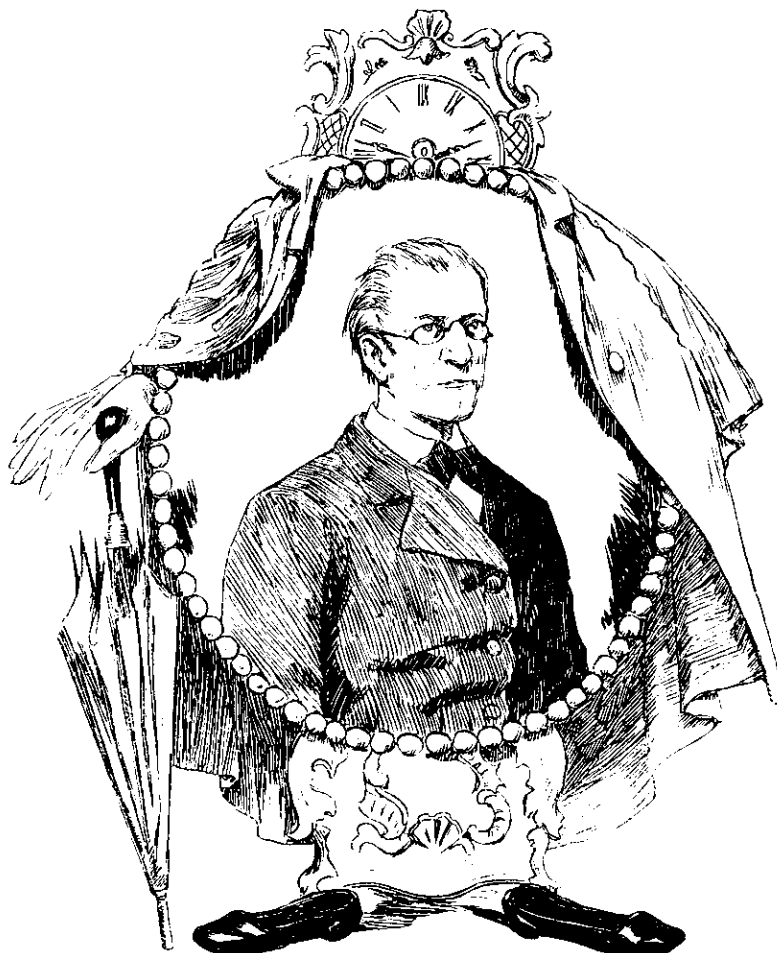
V.

Min Svoger.

Dengang jeg først hørte Tale om, at jeg skulde have en Svoger, blev jeg inderlig glad, og skjøndt jeg ikke kjendte det mindste til ham, ventede jeg dog med Utaalmodighed paa den Dag, da han for første Gang skulde indføres i vort Hus. Jeg var bestemt paa at modtage ham med oprigtig Paaskjønneelse og Velvillie, thi dels mente jeg, at han vilde bringe nyt Liv ind i vor Familie, og dels syntes jeg virkelig, at det var saa smukt og uegennyttigt af ham at paatage sig paa Livstid at forsørge en af mine Søstre.

Jeg skal ikke nægte, at jeg følte mig endel skuffet. Min Svoger viste sig nemlig at være en Kontormand af det reneste Vand, som foretog Alt til bestemte, cengang vedtagne Klokkeslet. Han stod Vinter og Sommer ud af sin Seng paa en bestemt Tid, gik til og fra sit Kontor paa Minuten og kontrollerede for en Sikkerheds Skyld undervejs sit Uhr med Ranchs, læste sine Aviser i en bestemt Time og i en bestemt Orden, tog varmt Bad hveranden Mandag Kl. 9, lod sit Haar klippe den femtende i hver Maaned paa Slaget 4 og klippede sine Fingernegle hver Fredag Kl. 12, begyndende med venstre Haands lille Finger og endende med højre Haands dito, hvilken sidste Foranstaltning efter hans Forsikring aldeles bestemt garanterede mod Tandpine.

Jeg har aldrig havt meget tilovers for den Sort Uhrmennesker; jeg interesserer mig nu engang ikke

Mit Album. V. Min Svoger. Tegnet af H. Tegner.

for, hvad der gaar ligend ad Landevejen — paa en Landevej er det netop kun de Hjulspor, der gaa paa tværs eller udenfor det almindelige Spor, som jeg lægger Mærke til —; men min Svoger havde tillige en anden slem Fejl: han er svagelig eller bilder sig ind at være det, hvad der er ligesaa galt, om ikke værre. Se, det kunde han nu godt faae Lov til, naar det nu engang kan more Manden; men utilladeligt er det, at han ogsaa søger at bilde Andre ind, at de ikke have et saa godt Helbred som ønskeligt, og at de derfor ikke have godt af at nyde eller gjøre det eller det, og da han har en meget selvsikker, suffisant Maade at udtale disse sine Anskuelse paa, lykkes det ham virkelig temmelig ofte at faae nogle svage Sjæle til at tro derpaa.

Vi havde hidtil hjemme hos os fort et ret lykkeligt Familieliv, men fra den første Dag, min Svoger som Forlovet satte sine Ben indenfor vor Kreds, gik dette gradvis tilbage. Da han ingen Familie har her i Byen, faldt det af sig selv, at min Moder tilbød ham at spise til Middag hos os istedetfor den daarlige Restaurationsmad, som alle Husmødre ere saa enige om at rive ned paa og dog saa lystne efter selv at smage. Min Svoger var vant til at spise Kl. 5, vi derimod Kl. 4. Da vi imidlertid lige saa lidt kunde tænke paa at faae ham til at forandre sin Middagstid som f. Ex. paa at bevæge Hesten paa Kongens Nytorv til at ride om i en anden Gade og indtage en mindre iøjnefaldende Plads, blev Kl. 5 slaet fast, og som en Følge heraf blev naturligvis ogsaa Aftensmaaltidet udsat en Time. Naar man fra Barnsben har havt et bestemt Klokkeslet til Spisetid, er det ikke saa rart, pludselig at forandre dette, og Familiens Medlemmer tilbragte da ogsaa hver Dag nogle behagelige Timer fra 4—5 og 8—9 med at se paa Uhret, surmule, mundhugges og i det Hele være ualmindelig elskværdige mod hinanden.

Det fik dog være, hvad det var, med disse Tidsforandringer; værre var det, at min Svogers Tilstedeværelse medførte en fuldstændig Forandring af selve Spisesedlerne, som fra nu af bleve affattede efter hans Hovede eller rettere efter hans Mave. Hver Middag holdt han længere medicinske Foredrag om Menneskets Konstitution med en Art anvendt Klinik, hvilket ikke undlod at forøge Deltagerens Appetit paa det Kjendeligste. Een Dag bleve vi belærte om, at alle skarpe Sager vare skadelige, man fordærvede ikke alene sin Smag, men sit eget indvendige Jeg ved disse naturlige Pirringsmidler (— »Men Gud, Valdemar, skal Du have mere Peber paa den Bøuf? Den er jo saa overøst dermed, at det brænder i Halsen. Skal Du ikke ogsaa have Salt og Sennop og Agurker?« ... og saa fik Valdemar hverken det ene eller det andet Krydderi —); en anden Dag fik vi en lille Forelæsning om, at alle sode Spiser vare forkastelige, de ødelagde Tænderne, foruden at de gav

Mavesyre (— »Vil Du spise alt det Syltetoj, Karoline? God Fornøjelse! Puh! Tag et Par varme Butterdejskager til, det gjør saamænd hverken fra eller til!« ... og saa turde Karoline hverken spise mere Syltetoj eller flere Kager —); en tredje Dag blev det indprentet os, at fede Retter vare de allerværste, dem betragtede han som ligefrem livsfarlige (— »Maa jeg spørge, Konrad, om Du agter at spise det Stykke Flæsk? Det er jo ikke Andet end det rene skjære Fedt; tag Dig dog lidt iagt, Menneskebarn, Du bliver dødsygt!« ... og paa den Maade fik Konrad ikke sit Fedt —); saaledes gik det Dag ud og Dag ind, og efterhaanden som der fremkom slige graverende Indicier mod adskillige af vore sædvanlige Nydelser, bleve disse øjeblikkelig afskaffede, og Variationen af de daglige Retter fik lidt efter lidt en interessant Lighed med den, der findes i daarligste Pleje paa Kommunehospitalet, hvilket efter alle Kyndiges Dom skal være det sikreste Middel mod at forspise sig.

I utrolig kort Tid havde nemlig min Svoger faaet min Moder, som dengang var en Kone paa godt og vel 60 Aar og som indtil da aldrig nogensinde havde følt Meen af sin Levemaade, overbevist om, at hun i Grunden var i en betænkelig Grad svag, og mit Ophav blev højlig forskrækket over alle sine hidtidige Forsyndelser mod de almindeligste Leveregler, om hvis Tilværelse hun til Dato havde levet i en lykkelig Uvidenhed. Det hjalp ikke, hvad vi Born sagde; os troede hun slet ikke mere paa hverken i denne eller i nogen anden Henseende; min Svoger var bleven hendes ufejlbare Orakel.

I Henseende til Spiritus var han naturligvis aldeles umedgørlig; ikke alene Aftensnapsen blev øjeblikkelig afskaffet som en sand Vederstyggelighed, men ogsaa Kognaksflasken, hvoraf Husets Herrer — og for den Sags Skyld Damerne undertiden med — efter Bordet havde sig nogle smaa, uskyldige Toddyer, blev stedet til evig Hvile i Buffeten, og mangen Aften saae jeg i Tankerne samtlige danske Spritfabriker ligge ligervis som den gamle Marmorkirke som nogle skjøne, men kostbare Ruiner. Ja, de Indskrænkninger, som min Svoger indførte i vore daglige Sædvaner, vare i Sandhed mange og store. Paa Grund af hans svage Nerver blev der lagt Sordiner paa vor Latter og Lystighed, paa Grund af hans Ansats til Hoste blev Tobaksrygning forbudt os i de fælles Værelser, paa Grund af hans Hjertebanken blev vor Eftermiddagskaffe afskaffet, og paa Grund af hans Angst for Træk blev vi saa gjennemstegte, at vi vilde have været sande Lækkerbidskener for en nok saa kræsen Menneskeæder; hele Familien blev af ham udkommanderet paa milelange Morgentoure i Mørke og Sjæsk, han holdt hveranden Dag Flyttedag med vore Malerier, der kolporteredes fra den ene Væg til den anden, fik min Søsters snevre Kjoler betydelig udvidede, afskaffede de Blade, vi hidtil havde holdt, og anskaffede dem af den modsatte Retning, saa at Familiens Damer til deres ikke ringe Forbauselse erfarede, at Alt, hvad de tidligere havde læst og troet paa, ikke var Andet end et Væv af den groveste Misforstaaelse og lumpenste Løgn, o. s. v. o. s. v.

Det vil maaske ikke undre, at Svogerskabet efterhaanden mistede sit Trylleri for os, og det var ikke ganske uinteressant, at vi Yngre skyndede paa Bryllupet af al Magt. Allerede den første Dag efter dette aandede vi lettere, og i de tre Aar, som nu ere hengaaede siden, er Gudskelov Alt igjen begyndt at komme i den gamle Gænge hos os, skjøndt min Svoger, hvergang han besøger os, ryster mistroetigt paa Hovedet og spaaer os, at det vil ende med Forfærdelse; men nu tilføjer han dog heldigvis: »Men Gudbevares, det kommer jo ikke mig ved, det forstaaer sig; det maa I jo selv om!«

En ny Pigeskole.

Det er en almindelig Udtalelse nutildags, at vor Børneopdragelse i flere væsentlige Retninger er forfejlet, og at derfor den opvoxende Slægt, saavel den kvindelige som den mandlige, ikke er saaledes udrustet i legemlig og aandelig Henseende, som Samfundet med Rette maa ønske. Og der er vistnok